Mõni naabrikũla peremees, kes õnnetuſt oli kuulnud, lähäb õue waatama, kuda lugu tema kaewuga on, kas kindlus weel pikemalt kestab? Seſama ſugune lugu ei ole ükſnes wiinawõtmiſega, waid mitme muu patuga, mis, et ſeda igapääw laialt oma ſilmaga näeme, meie enne pahaks ei oska arwata, kui ükſ teine tuleb ja meid juhatab, et aſi õige ei ole, waid üsna kõwerasſe läinud.

Sügiſene talupererahwa töö on enamiſt igalpool ühtewiiſi, kuda kord kuskil maa-nurgas ſeda kombeks wõtnud. Seal kus palju linu maas peetakſe, kautab linade harimine enamiſt ſügiſid lühikeſt päiwi. Konglamäe rahwal ei olnud ſuuremat linade kaswatamiſt, kui enda tarbeks, mis ſagedamaſt ſõõti, kui põllule mahatehti. Nii oli ka Jüri eſimestel aastatel teinud, kus weel mõned tükid kündmata ſõõti leidis, aga aega mööda oli üleskistud maa kõik põllule liſaks wõetud, et linade mahategemiſe tarbeks kuskil tükikeſt leida ei olnud, mispäraſt peremees, kui linu tahtis ſaada, põllul neid pidi kaswatama. Jüri ei raatſind ial enam põldu linade alla panna, kui linu endale aastaſeks tarwituſeks läks, ja raha, mis teiſed ſügiſe linade eeſt ſaiwad, pidi ta muul kombel toimetama; tema müüs põllu- ja aia-wilja, met ja wõid, iga aasta paar nuumatud ſiga, mis rohkeſt ſedaſama kaſu andſid, kui ſuurem linade kaswatamine. Ja kui peremees ſedawõrra õlgi ei jõua pealeosta, kui lina-maaſt kõrte puuduſt tuleb: ſiis on linade kaswatamine üsna kahjuks. Saadud linad

kedras naisterahwas lõngaks ja kudus lõuendiks, et iga kewade nii palju pleegile ſai, kui majatarwituſtele puudus — ehk kül ika iga aſta weel kaunis tükikene rohkemgi. Wirgul perenaiſel ei ole ſuuremat ſüdame rõemu, kui rohkeſt kangapakuſi kerstus.

Jõulud ei olnud enam kaugel ja eſimene Kristuſe tulemiſe püha praegu käes, kui Jüri poeg ja tütar kiriku läkſid. Kirikuſt tagaſitulles märkas ema, kuda midagi ſaladuſt tütrel ſüdame peal kipitas. Triinu rääkis kohkudes eſiteks emale, iljemine õhtul ka iſale, mis kogemata aſi kirikus tema ſilma juhtunud ja mõteid tal nõnda ekſitanud, et jutluſt teraſelt ei wõinud kuulda, ega teel koeu tulles rahu leida. Kirik oli rahwaſt wäga pakſu täis, kõik pingid ju pakil inimestega täidetud, mispärast ta koori ligidal ühe meesterahwa pingi otſa ſeisma oli jäänud. Pingis, natuke maad temaſt eemal, istus Korbitſa Mihkel, kes laulu-raamatut lahti tehes oma nahkkindad, kellel kirjud willaſed al, käeſt oli wõtnud ja pingi sõrwa peale pannud. „Aga mõtelge iſe minu ehmatuſt," ütles Triinu: „willaſed kindad olid umbpaar ja üks kinnas mul wana tutaw." „Mis alpimiſe jut ſe on!" hüüdis Jüri meelepahanduſega. „Mihkli umbpaari kinnaſte päraſt unuſtaſid ſa, mispäraſt ſa kiriku olid läinud. Kirjuid kindaid on palju meie maal; mis neiſt pikemalt lugu?" „Armas iſa," koſtis Triinu, „mis ſa ſiis ütled, kui ſulle näitan, kuda Korbitſa Mihkli kinda paarimees praegu meie aidas ſeiſab." Seda üteldes pistis ta küünla otſa laternis põlema, wõtis aida wõtme naela otſaſt ja läks ukſeſt wälja. Natukeſe aea päraſt tuli ta tagaſi, kustutas küünla laterniſt ja wiskas ühe willaſe kirju labakinda wanemale ete laua peale. „Uih!" kiljataſid ema ja wend kinnaſt nähes, mis ſilmapilgul ſeeks kindaks tunnistaſid, keda kolme aasta eeſt aida- ja hobuſe waras õu- oli mahaunustanud. Päraſt eſimeſt ehmatuſt üles Jü-